

нищи-тѣ, истинна-та отъ тѣрговци-тѣ, благодѣяніе-то отъ богаты-тѣ, цѣломъдріе-то отъ дѣвици-тѣ, добродѣтель-та отъ вдовици-тѣ, чистота-та и искренность-та отъ брачны-тѣ. Христось ся почита за нищо и отъ голѣмци-тѣ на това врѣме ся счита за чюжденець.»

Въ таквази развращеннѣ църквѣ намѣрваме само рѣдки слѣды на истинно-то благочестіе. *Петръ* отъ Блонсъ (1167 г.) и *Вилхелмъ* отъ Парижъ (1228 г.) бѣхъ благочестивы мжжіе и много оплакахъ паднѣло-то положеніе на христіанство-то. *Бернардо* отъ Клерво бѣше чловѣкъ съ примѣрно благочестіе, той знаеше и обычаше Свѣто-то Писаніе, и ревностно ся грыжаше за добрѣ църковнѣ нѣравственность и дѣятелно христіанство, като свободно казваше на спорливы-тѣ и на гордѣливы-тѣ Папи истиннѣ-тѣ. Единъ Епископъ *Гростесте* въ Линкольнъ († 1253) дързнѣлъ да каже на Папа-та, «Ахъ, въ Римъ пары-тѣ сѣ всемогъщи; но на Петра бѣше само прѣпорѣчено да пасе овци-тѣ Христовы, но не да ги стриже или да ги изѣде.» Но таквызи свидѣтелства станѣхъ все по-опасны. Кога-то *Савонарола* възстанѣлъ противъ безнравственность-тѣ на градъ-тѣ Флоренція и самага Папа, той ся чюваше за нѣколко врѣме, но най-сѣтнѣ (1498) быде изгоренъ. Други благоговѣйни мжжіе прѣдпочитахъ да ся оттеглятъ отъ всѣкый свѣтовень шюмъ. Тѣй ся отличи *Руйсброхъ* въ Брюссель († 1381) чрѣзъ свои-тѣ назидателны списанія, кои-то чрѣзъ вра-